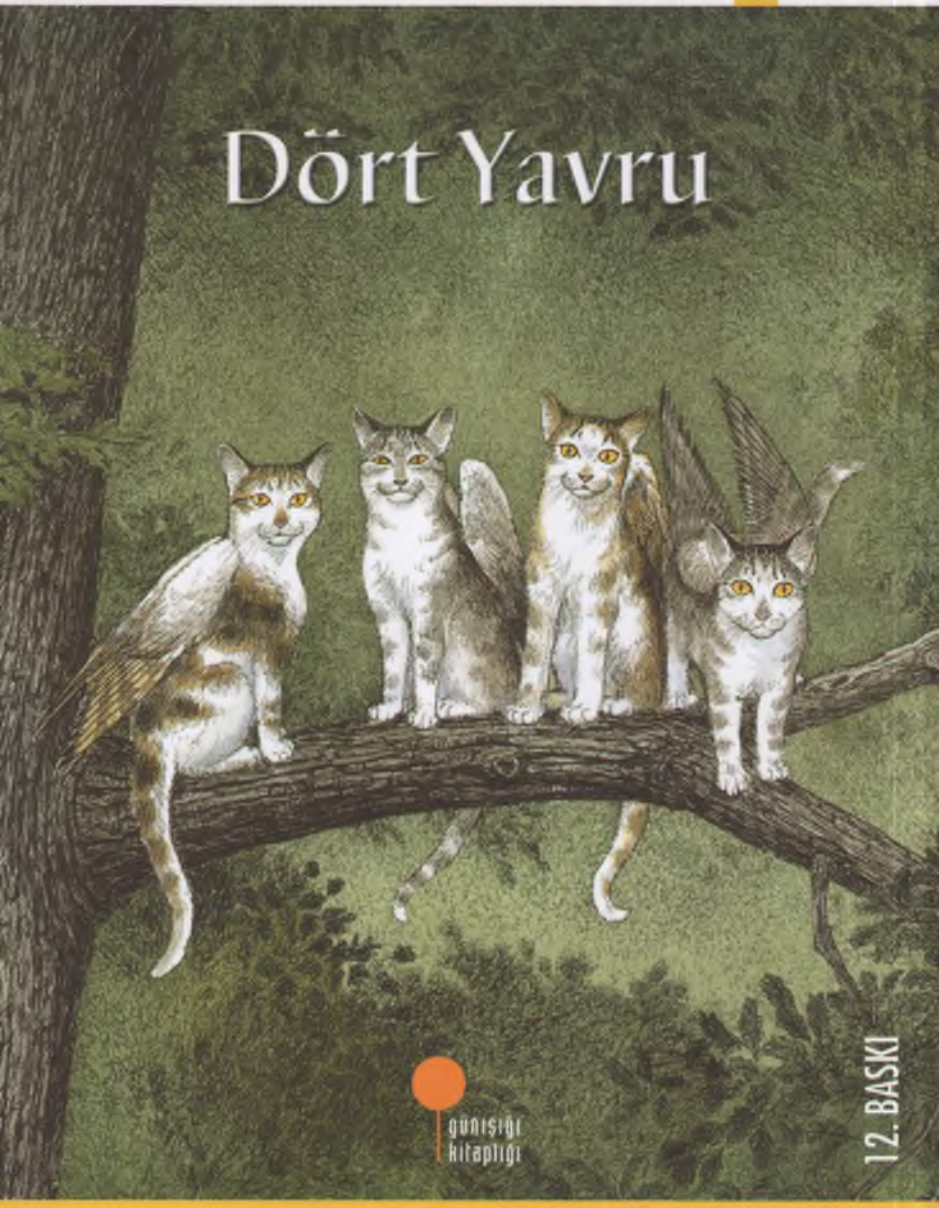
Ursula K. Le Guin

Kanatlı Kediler Masalı 1

Dört Yavru

günışığı kitaplığı

12. BASKI

Resimleyen: S. D. Schindler

KANATLI KEDİLER MASALI

1 Dört Yavru

2 Yuvaya Dönüş

3 Yeni Arkadaş

4 Kentte Tek Başına

Kanatlı Kediler Masalı 1

DÖRT YAVRU
Yazan: Ursula K. Le Guin
Resimleyen: S. D. Schindler

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Naz Beykan
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Catwings*
Metin © Ursula K. Le Guin, 1988
Desenler © S. D. Schindler, 1988

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2007
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Scholastic Inc. yayınevinden satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Mayıs 2008
12. baskı: Ekim 2017
Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-975-6227-90-9

gunisigikitapligi.com

Tasarım danışmanı: Suzan Aral
Kapak uygulama: Anıl Çağatay
Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
[Yeşilce Mah. Aytekın Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Sertifika: 23160]

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Ursula K. Le Guin

1929 yılında Amerika, Kaliforniya'da doğan Le Guin, dünya bilimkurgu edebiyatının en önemli yazarlarındandır. İlk bilimkurgu öyküsü 1962 yılında yayımlanan yazarın, şiir, roman, makale türlerinde ve çeviri alanında çok sayıda eseri var. Çocuk kitaplarıyla da sevilen yazar, bilimkurgu ve fantezi edebiyatının en prestijli ödülleri olan Hugo ve Nebula ödüllerini çok kez kazandı. Ünlü "Yerdeniz" dizisinin yanı sıra *Mülksüzler, Bağışlanmanın Dört Yolu, Dünyaya Orman Denir* ve *Lavinia* adlı eserleri de Türkçe'de yayımlandı. Le Guin, ABD'de Oregon'un Portland kentinde yaşıyor.

S. D. Schindler

Bugün ABD'nin Philadelphia kentinde yaşayan sanatçı elliyi aşkın kitap resimlemiş. Çalışmaları arasında 2005 Amerikan Kütüphaneler Birliği "En İyi Kitap" ödülünü alan *Whittington* (yazan Alan Armstrong) da yer alıyor.

Sevmiş olduğum tüm kedilere.

U. K. Le Guin

Ursula K. Le Guin

KANATLI KEDİLER MASALI 1

Dört Yavru

Resimleyen
S. D. Schindler

Türkçesi
Naz Beykan

günışığı kitaplığı

BİRİNCİ BÖLÜM

Bayan Emma Tekir, neden dört çocuğunun da kanatları olduğunu açıklayamıyordu.

Bir komşusu, çöp tenekelerinin arasında sinsice dolaşırken, "Sanırım babaları da havalı bir çapkındı," diye sevimsiz sevimsiz güldü.

"Onlar doğmadan önce rüyamda, bu mahalleden uzaklara uçabildiğimi gördüğüm için kanatları var belki," dedi Bayan Tekir. "Telma, yüzün kirli, temizlen. Robin, Ceymi'ye vurmayı kes. Hena, mırıldarken gözlerini yarı kapamalı ve ön patilerinle karnıma masaj yapmalısın –Evet, işte böyle. Bugün süt nasıl, çocuklar?"

"Çok iyi, anne, teşekkürler," diye cevapladı yavrular mutlulukla. Hepsi de güzel çocuklardı, iyi büyütülmüşlerdi. Ama Bayan Tekir onlar için gizliden gizliye endişe duyuyordu. Gerçekten korkunç bir mahallede yaşıyorlardı ve her gün daha da kötüye gidiyordu. Gün boyu döne döne geçen araba ve kamyon tekerlekleri – çöpler – aç köpekler – durmaksızın yürüyen, koşan, tepinen, tekmeleyen ayakkabılar ve botlar... Hiçbir yer güvenli ve sessiz değildi, üste-

lik yiyecek de azaldıkça azalıyordu. Serçelerin çoğu uzaklara taşınmıştı. Sıçanlar vahşi ve tehlikeli, fareler ürkek ve sıskaydı.

Kısacası, çocuklarının kanatları Bayan Tekir'in dert ettiği en son şeydi. Her gün çene, pati ve kuyrukların yanı sıra o ipeksi kanatları da temizliyor ve ara sıra onlar için de endişeleniyordu tabii; ama yiyecek bulmak ve ailesine bakmak uğruna öyle çok çabalıyordu ki, anlayamadığı şeylere fazla kafa yoramıyordu.

Ancak ne zaman ki, koca bir köpek küçük Hena'yı kovalayıp da çöp kutusunun arkasına sıkıştırdı, beyaz dişli çenesini açarak saldırdı ve Hena da, çaresiz bir miyavlamayla havalanıp,

bakakalan köpeğin başı üstünden geçerek bir çatıya kondu – işte o zaman Bayan Tekir durumun önemini kavradı.

Köpek, kuyruğu bacaklarının arasında hırlayarak uzaklaştı.

"Aşağı in hemen, Hena," diye seslendi annesi. "Çocuklar, buraya gelin lütfen, hepiniz."

Yavruların hepsi koca çöp kutusuna geri döndüler. Hena hâlâ titriyordu. Ötekiler de, o sakinleşene kadar birlikte mırladılar. Sonunda Bayan Tekir şöyle dedi: "Çocuklar, siz doğmadan önce bir rüya görmüştüm, onun ne anlama geldiğini şimdi anladım. Burası büyümek için iyi bir yer değil ve sizin de uçup gidebilecek kanatlarınız var. Bunu yapmanızı istiyorum sizden. Alıştırmalar yaptığınızı biliyorum. Geçen gece Ceymi'yi ara sokakta uçarken gördüm –ve evet, seni de pike yaparken gördüm, Robin. Sanırım artık hazırsınız. İyi bir akşam yemeği yemenizi, sonra da uçup gitmenizi istiyorum – uzaklara."

"Ama anne–" dedi Telma ve gözyaşlarına boğuldu.

"Benim gitmeye niyetim yok," dedi Bayan Tekir sessizce. "İşim burada. Geçen gece Bay Tom Jones bana evlenme teklif etti ve ben de kabul etmeyi düşünüyorum. Siz çocukları da ayakaltında istemiyorum!"

Çocukların hepsi gözyaşı döktüler, ama kedi ailelerinde bunun böyle olması gerektiğini biliyorlardı. Hem, anneleri onların kendi başlarının çaresine bakabileceğine güvendiği için de gururluydular. Böylece hep birlikte, köpeğin devirmiş olduğu çöp tenekesinden iyi bir akşam yemeği yediler. Ardından Telma, Robin, Ceymi ve Hena sevgili annelerine mırlayarak veda ettiler ve birer birer kanatlarını açıp, ara sokakların üstünden, çatıların tepesinden uzaklara uçtular.

Bayan Tekir gidişlerini izledi. Yüreği korku ve gurur doluydu.

Bay Tom Jones yumuşak ve derin sesiyle, "Onlar olağanüstü çocuklar, Emma," dedi.

"Bizimkiler de olağanüstü olacaklar, Tom," dedi Bayan Tekir.

İKİNCİ BÖLÜM

Telma, Robin, Ceymi ve Hena uçarlarken, altlarında kilometreler ve kilometreler boyunca tek görebildikleri, kentin çatıları ve sokakları oldu.

Bir güvercin onlara katılmak üzere dalış yaptı. Kırmızı renkli, minik yuvarlak gözüyle yavruları tedirgin tedirgin gözleyerek, yanlarında uçmaya başladı. En sonunda, "Siz ne tür kuşlarsınız böyle?" diye sordu.

Ceymi hemen, "Yolcu güvercinler," dedi.

Hena kahkahayla miyavladı.

Güvercin havaya sıçrayıp ona dik dik baktı; sonra da döndü, hızla büyük bir eğri çize-

rek daldı, uzaklaştı.

"Keşke ben de öyle uçabilsem," dedi Robin.

"Güvercinler gerçekten aptal," diye mırıldandı Ceymi.

"Ama benim kanatlarım şimdiden ağrıdı," dedi Robin.

Telma, "Benimkiler de öyle. Haydi, bir yere inip dinlenelim," dedi.

Küçük Hena, aşağıdaki bir kilisenin çatısına doğru çoktan alçalmaya başlamıştı bile.

Kilisenin çatısındaki kabartmalara tutundular ve çatı oluklarından su içtiler.

Çatı külahlarından birinin üstüne tüneyen Hena, "*Kuşkedi koltuğuna kurulunca!*" diye bir şarkı tutturdu.

Telma, burnuyla batıyı işaret ederek, "Şu taraf daha farklı sanki," dedi. "Daha sakin görünüyor."

Hepsi gözlerini hevesle batıya diktiler, ama kediler uzağı net göremez.

Ceymi, "Pekâlâ, eğer farklıysa, haydi orayı deneyelim," deyince, tekrar yola koyuldular. Güvercinler gibi yorulmadan rahatlıkla uçamıyorlardı. Bayan Tekir iyi beslenmelerini gözetmişti hep; dolayısıyla biraz tombuldular ve gövdelerini havada tutabilmek için kuvvetle kanat çırpmaları gerekiyordu. Rüzgârın onları taşımasına izin vererek, kanatlarını hiç oynatmadan havada süzülmeyi öğrendiler; ama Hena'ya zor geldi bu ve fena halde yalpaladı.

Aşağı yukarı bir saat sonra dev bir fabrikanın çatısına indiler ve hava berbat kokmasına rağmen, yorgun bir tüy yığını halinde bir süre uyudular orada. Sonra akşam inerken, çok acıkmış olarak uyandılar –Hiçbir şey uçmak kadar iştah açamaz– ve uçmaya devam ettiler.

Güneş battı. Kentin ışıkları yandı; aşağılarında ışıktan uzun ipler ve zincirler karanlığın içine uzandı. Karanlığa doğru uçtular, uçtular; en sonunda, tepenin üstünde kırpışan bir tek ışık dışında çevrelerinde de, altlarında da her şey simsiyah olunca, yavaş yavaş alçalıp yere indiler.

Yumuşak yere –tuhaf zemine! Yavruların bildiği tek zemin kaldırım, asfalt ya da çimentoydu. Oysa bu zemin onlar için çok yeniydi –toz toprak, kuru yapraklar, otlar, kuru dallar, mantarlar, solucanlar. Çok da ilginç kokuyordu. Yakında küçük bir dere akıyordu. Onun şırıltısını duyunca, çok susamış oldukları için su içmeye koştular. Robin, içmeyi bitirince burnu neredeyse suyun içinde, gözleri suya dikilmiş, dere kıyısında çömeldi kaldı.

"Suyun içindeki de ne?" diye fısıldadı.

Ötekiler de gelip baktılar. Suyun içinde, yıldız ışığının aydınlığında hareket eden bir şey seçer gibi oldular –gümüşi bir yanıp sönme, bir parıltı. Robin'in patisi atıldı...

"Sanırım bu akşam yemeği," dedi Robin.

Yemekten sonra yine hep birlikte bir çalının altına kıvrılıp, uykuya daldılar. Ama önce

Telma, sonra Robin, sonra Ceymi ve sonra da minik Hena başını kaldırdı, bir gözünü açtı ve tetikte bir süre çevreyi dinledi. Arka sokaktan çok daha iyi bir yere geldiklerini biliyorlardı, ama bir balık, bir kedi ya da hatta kanatlı bir kedi bile olsan, her yerin tehlikelerle dolu olduğunu da biliyorlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu kesinlikle haksızlık!" diye haykırdı ardıçkuşu.

"Adaletsizlik!" diye katıldı ispinoz.

"Katlanılamaz!" diye bağırdı mavi alakarga.

"Anlayamıyorum neden," dedi bir fare. "Sizin her zaman kanatlarınız vardı. Şimdi onların da var. Bunun neresi haksızlık?"

Deredeki balıklar hiçbir şey söylemediler. Onlar asla bir şey söylemezler. Çok az kişi balıkların, adaletsizlik hakkında ya da başka herhangi bir konuda ne düşündüğünü bilir.

Ardıçkuşu, "Bu sabah tam yuvama kuru bir

dal götürüyordum ki, Meşe Ev'in tepesinden aşağıya doğru bir *kedi* uçtu –bir kedi *uçtu* ve havada bana *sırıttı!*" deyince, ötücü kuşların diğerleri hep bir ağızdan bağrıştılar: "Şoke edici! Duyulmamış! İzin verilemez!"

"Siz de tünelleri deneyebilirsiniz," dedi fare ve hızla uzaklaştı.

Kuşlar, Uçan Tekirler'le geçinmeyi öğrenmeliydiler. Aslında çoğu, Robin, Telma, Hena ve Ceymi'den çok daha iyi uçtuklarından, kendilerini tehlikede hissetmekten çok, korkmuş ve öfkelenmişlerdi. Onların kanatları asla çam dallarına takılmazdı, asla dalgınlıkla ağaç gövdelerine toslamazlardı ve takip edildiklerinde hızlanarak ya da çevik bir hareketle kurtulabilirlerdi. Ama şimdi telaşa kapılmışlardı ve geçerli bir nedenleri de vardı: Kedi yavruları. Şu sıralar çoğu kuşun yuvasında yumurtaları vardı; yumurtadan çıkacak bebelerini, en ince dallara, yoğun yapraklar arasına tüneyebilen bir uçan kediden nasıl koruyacaklardı?

Baykuş'un bunu anlaması zaman aldı. Baykuş hızlı düşünemez. Uzun sürede düşünür.

İlkbaharın son günlerinde bir akşam, iki yeni baykuşçuğunu hayranlıkla izlerken, yarasaları oradan oraya kovalayan Ceymi'yi gördü. Ve, "Bu böyle gitmez..." diye düşündü yavaşça.

Sonra da, koca gri kanatlarını yumuşak bir hareketle açıp, pençelerini hazırlayarak sessizce Ceymi'nin peşinden uçtu.

Uçan Tekirler yuvalarını büyük bir karaağaç gövdesinin ortasına, tilki ve çakal seviyesinden yukarıda, rakunların sığamayacağı kadar küçük bir deliğin içine yapmışlardı. Telma ve Hena bir yandan birbirlerinin boynunu temizleyip, bir yandan da günün maceraları hakkında çene çalıyorlardı ki, ağacın dibinden yürek paralayıcı bir feryat duyuldu.

"Ceymi!" diye haykırdı Hena.

Çalıların altında sürünen Ceymi'nin her tarafı yara bere içinde kanıyor, bir kanadı da yerde sürükleniyordu.

Kız kardeşleri onun ağacın gövdesinden yukarıya, yuvalarının deliğine doğru çıkmasına yardım ederlerken, "Baykuş'tu," dedi acı içinde. "Zor kaçtım. Beni yakaladı, ama ona tırmık atınca, bir an için bıraktı."

Tam o sırada Robin, kara gözleri korkuyla irileşmiş bir halde, telaşla kendini yuvaya attı. "Peşimde!" diye bağırdı. "Baykuş!"

Ceymi uyuyana kadar, hep birlikte onun yaralarını temizlediler.

"Küçük kuşların neler hissettiğini biz de biliyoruz artık," dedi Telma, canı sıkkın.

"Ceymi ne yapacak?" diye fısıldadı Hena. "Bir daha uçabilecek mi?"

Kapılarının hemen dışından, yumuşak, koca bir ses, "Uçmasa iyi olur," dedi. Orada oturmuş duran Baykuş'tu.

Tekirler birbirlerine baktılar. Sabah olana kadar da tek söz etmediler.

Gün doğarken, Telma dışarıya dikkatlice bir göz attı. Baykuş gitmişti. "Akşama kadar," dedi Telma.

O günden sonra hava aydınlıkken avlanmak, bütün gece boyunca da yuvalarında saklanmak zorunda kaldılar; çünkü Baykuş yavaş düşünür, ama uzun uzun da düşünür.

Ceymi günlerce hastaydı, hiç avlanamadı. İyileştiğinde çok zayıflamıştı ve pek uçamıyordu; çünkü sol kanadı tutulmuş, sakat kalmıştı. Durumundan asla yakınmadı. Derenin kıyısında kanatları kapalı bir halde saatlerce oturdu, balık tuttu. Balıklar da yakınmadılar. Onlar asla yakınmazlar.

Yaz başında bir gece, Tekirler yuvalarının deliğinde yorgun ve bezgin bir araya kıvrılmışlardı. Yan ağaçta bir rakun ailesi yüksek sesle tartışıyordu. Telma gün boyunca hazımsızlık çekmesine yol açan bir sivrifare dışında hiçbir şey bulamamıştı. O akşamüstü çakalın teki Robin'i, tam yakalamak üzere olduğu orman faresinden uzağa kovalamıştı. Ceymi'nin balık avı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Baykuş hiçbir şey

demeden, sessiz kanat çırpışlarıyla geçip durmuştu.

İki genç erkek rakun, lanetler ve hakaretler savurarak, yan ağaçta kavgaya tutuştular. Öteki rakunlar da, çığlıklar atarak, tırmalayıp söverek hep birden onlara katıldı.

Ceymi, "Tıpkı bizim arka sokak gibi geliyor kulağa," diye belirtti.

Hena hayaller içinde, "Ayakkabıları hatırlıyor musunuz?" diye sordu. Çok tombul görünüyordu; herhalde epeyce ufak olduğundandı. Kız kardeşi de, erkek kardeşleri de zayıflamış, kir pas içinde kalmışlardı.

"Evet," dedi Ceymi. "Bazıları bir keresinde beni kovalamışlardı."

"Elleri hatırlıyor musunuz?" diye sordu Robin.

"Evet," dedi Telma. "Bazıları bir keresinde beni tutmuşlardı. Henüz ben küçük bir yavruyken."

Hena, "Ne yaptılar –Eller yani?" diye sordu.

"Beni sıktılar. Canım acıdı. Ve Eller'in insanı bağırıyordu –'Kanatlar! Kanatlar! Bunun kanatları var!' diye bağırıp duruyordu o aptal sesiyle. Hem de beni sıkıyordu."

"Sen ne yaptın?"

Telma alçakgönüllü bir gururla, "Onu ısırdım," dedi. "Onu ısırdım, beni elinden atınca, ben de çöp kutusunun altına annemizin yanına koştum. Uçmayı bilmiyordum daha."

"Ben bugün bir tane gördüm," dedi Hena.

"Ne? Bir Eller mi? Bir Ayakkabılar mı?" dedi Telma.

"Bir insanotu mu?" dedi Ceymi.

"Bir insanoğlu mu?" dedi Robin.

"Evet," dedi Hena. "O da beni gördü."

"Seni kovaladı mı?"

"Seni tekmeledi mi?"

"Sana bir şeyler fırlattı mı?"

"Hayır. Yalnızca durdu ve uçmamı izledi. Gözleri irileşti, tıpkı bizimkiler gibi."

Telma düşünceli bir ifadeyle, "Anne her zaman derdi ki," diye belirtti, "eğer doğru tür-

deki Eller'i bulursanız, bir daha asla avlanmak zorunda kalmazsınız. Ama eğer yanlış türdekini bulursanız, bu köpeklerden bile kötü olur."

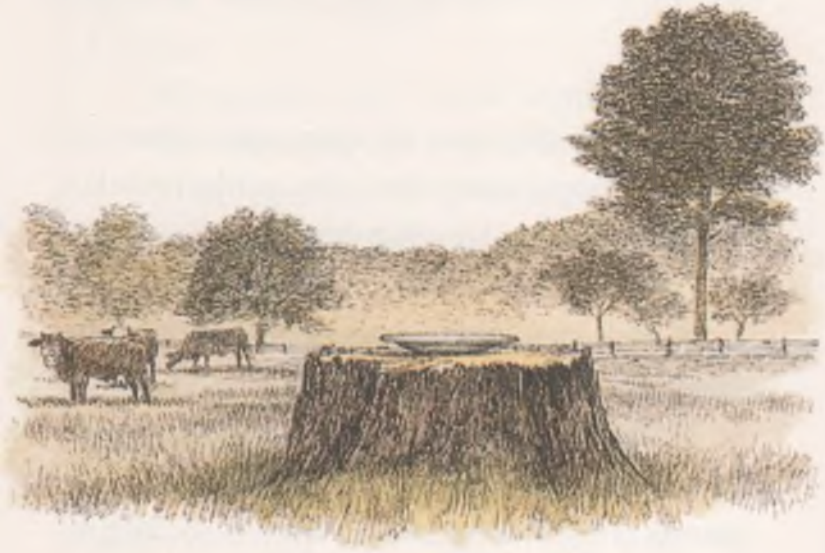
"Bence bu doğru tür," dedi Hena.

Robin, annelerinin ses tonuyla, "Böyle düşünmenin nedeni ne?" diye sordu.

"Çünkü koşarak uzaklaştı, sonra da yiyecek dolu bir tabakla geri döndü," dedi Hena. "Ve yemeği tarlanın kenarındaki koca bir kütüğün

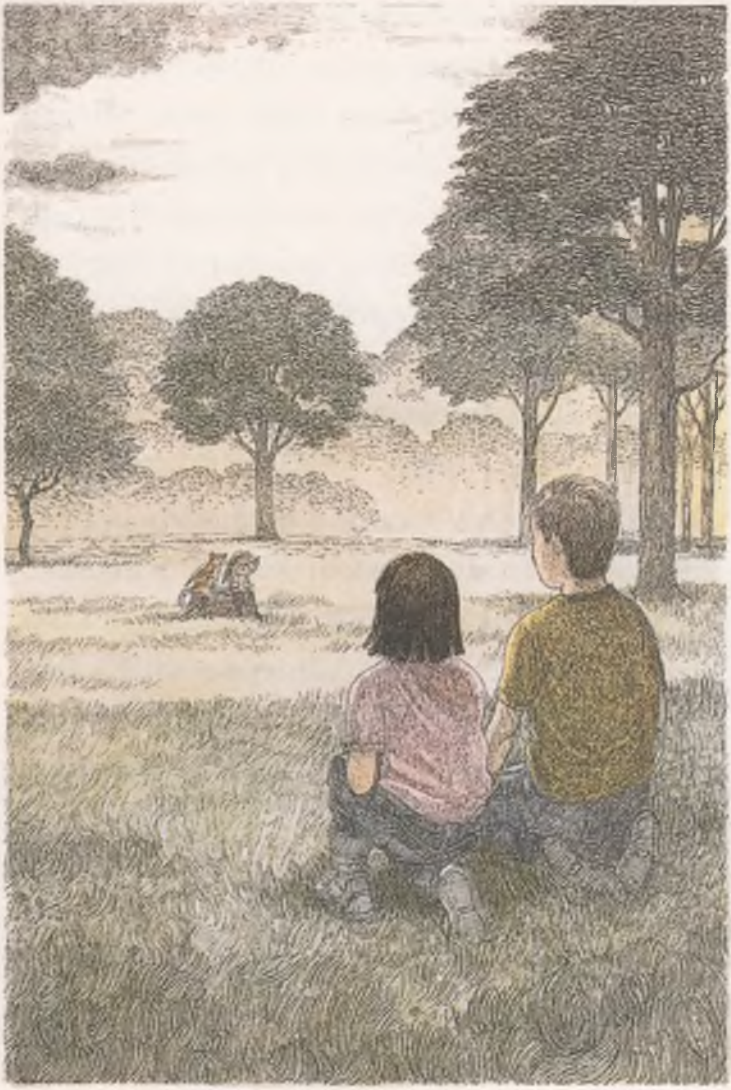
üstüne koydu –Hani geçen gün inekleri korkuttuğumuz tarlayı biliyorsunuz ya. Sonra da epey uzaklaştı ve oturup beni seyretti öylece. Ben de oraya doğru uçup yemeği yiyebildim. İlginç bir akşam yemeğiydi. Arka sokakta alıştığımız türden gibiydi, ama daha tazeydi. Üstelik," dedi Hena, annelerinin ses tonuyla, "yarın oraya tekrar gideceğim ve kütüğün üstünde ne var bakacağım."

Telma, çok daha annelerinin ses tonuyla, "Çok dikkatli ol, Hena!" dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Hena, alçaktan dikkatlice uçarak, inek otlağının kenarındaki kütüğe gittiğinde, teneke bir pasta tabağında et parçaları ve kuru kedi maması buldu. Yukarıtepe Çiftliği'nden gelen kız da, kütükten yirmi adım kadar uzakta oturmuş, hiç hareketsiz onu bekliyordu. Adı Suzan'dı ve sekiz yaşındaydı. Hena'nın ormandan uçarak çıkıp gelmesini, şişko bir sinekkuşu gibi kütüğün tepesinde dolanıp sonra da kütüğe konmasını ve kanatlarını düzgünce kapatıp, tabaktakileri yemesini izledi. Suzan soluğunu tuttu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ertesi gün, Hena ve Robin ormandan dikkatlice uçarak çıkageldiklerinde ve kütüğün üstünde turladıklarında Suzan on beş adım kadar uzakta oturuyordu, yanında da on iki yaşındaki erkek kardeşi Henri oturuyordu. Kız kardeşinin uçan kediler hakkında söylediği tek bir söze olsun inanmamıştı Henri. Ama şimdi onun da gözleri koca koca açılmış ve soluğunu tutmuştu.

Hena ve Robin, tabaktakileri yemek üzere yerleştiler.

Henri, "İki tane olduklarını söylememiştin," diye fısıldadı kız kardeşine.

Hena ve Robin, kütüğün üstünde bıyıklarını yalayıp temizleyerek oturdular.

Robin, "İki tane olduklarını söylememiştin," diye fısıldadı kız kardeşine.

"Bilmiyordum ki!" diye geri fısıldadı her iki kız kardeş de. "Dün yalnız bir tane vardı. Ama çok güzeller, değil mi?"

Ertesi gün Henri ve Suzan, kütüğün üstüne kedi yemeği dolu iki teneke tabak bıraktılar bu

kez ve on adım geri çekilip çimenlere oturdular, beklemeye başladılar.

Hena ormandan çekinmeden uçup geldi, kütüğe kondu. Robin de onu takip etti. Ardından –"Ah, bak!" diye fısıldadı Suzan– yüzünde onaylamaz bir ifade, çok yavaş uçarak Telma geldi. Son olarak da –"Ah, bak, *bak!*" diye fısıldadı Suzan– alçaktan, sakat sakat uçan Ceymi kütüğün üstünde kanat çırptı, kondu ve yemeye koyuldu. Yedi, yedi de yedi. Hatta, tabak değiştiren Telma'ya hırladı bile.

İki çocuk kanatlı dört kediyi izlediler.

Hena tamamen doyunca yüzünü temizledi ve çocukları izledi.

Telma son lezzetli kedi maması parçasını da bitirince, sol ön patisini temizledi ve gözlerini çocuklara dikti. Derken, aniden kütükten havalandı ve dosdoğru onlara uçtu. O üstlerin-

den geçerken, çocuklar yere eğildiler. Telma ikisinin de başları üstünde tur attıktan sonra kütüğe geri döndü.

Hena, Ceymi ve Robin'e, "Sınama," dedi.

Henri de, "Eğer bunu bir daha yaparsa, sakın onu yakalamaya kalkışma," dedi Suzan'a. "Bu onu korkutur."

"*Aptal* olduğumu mu sanıyorsun?" diye tısladı Suzan.

Çocuklar kıpırdamadan oturdular. Kediler kıpırdamadan oturdular. Az ötede inekler otladılar. Güneş parıldadı.

Suzan yumuşak, yüksek bir sesle, "Pisicik," dedi. "Pisicik, pisi pisi pisi pisi kedi, pisicik kedi, kanatlı pisicikler, kanatlı pisicikler, kanatlı kedicikler!"

Hena kütükten havaya zıpladı, bir takla attı ve daireler çize çize Suzan'a doğru uçtu. Kızın omuzuna indi, sıkıca tutundu ve Suzan'ın kulağına mırlayarak oturdu.

Suzan, "Seni asla ve asla ve asla yakalamayacağım ya da kafese kapamayacağım ya da yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayaca-

ğım," dedi Hena'ya. "Söz veriyorum. Henri, sen de söz ver."

"Mırrr," dedi Hena.

Henri de, "Söz veriyorum. Ve asla başka kimseye söylemeyeceğiz," dedi, biraz sertçe. "Hiçbir zaman! Çünkü, insanlar nasıldır bilirsin. Eğer onları görürlerse–"

"Söz veriyorum," dedi Suzan. Henri'yle el sıkışıp sözlerini bağladılar.

Robin zarifçe uçtu geldi, Henri'nin omuzuna kondu.

"Mırrr," dedi.

"Eski ambarda yaşayabilirler," dedi Suzan. "Oraya bizden başka kimse gitmiyor. Yukarıda çatı arasında da, güvercinlerin girip çıkabildiği delikleri falan olan bir güvercinlik var."

"Oraya saman taşıyıp onlara yatacak yer yapabiliriz," dedi Henri.

"Mırrr," dedi Robin.

Henri çok yumuşakça ve nazikçe elini kaldırdı ve Robin'in kanatlarının ortasını okşadı.

Uzaktan bakan Ceymi, "Aah," dedi. Kütükten aşağıya hopladı ve koşarak çocuklara

yaklaştı. Suzan'ın ayakkabılarının yanına oturdu. Suzan çok yumuşakça ve nazikçe aşağıya doğru uzandı ve Ceymi'nin çenesinin altını ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Mırrr," dedi Ceymi ve Suzan'ın ayakkabısına azıcık salyası aktı.

Son soğuk biftek parçasını da silip süpüren Telma, "Ah, güzel!" dedi. Havaya yüksel-

di, büyük bir asaletle onlara doğru uçtu, dos-doğru gitti Henri'nin kucağına oturdu, kanatlarını katladı ve, "Mırrr, mırrr, mırrr..." dedi.

"Ah, Henri," diye fısıldadı Suzan, "kanatları tüylü tüylü."

"Ah, Ceymi," diye fısıldadı Hena, "elleri nazik nazik."

Kanatlı Kediler Masalı 1

Dört Yavru

Güzel bir kedi olan Bayan Tekir dört güzel yavru dünyaya getirmiştir. Ancak, onun dışında herkes, yavruların görünüşünden rahatsızlık duyar. Çünkü bunlar birer kanatlı kedidir. Ne dört ayaklılar ne de kanatlılar tarafından hoş karşılanan yavrular, yaşayabilecekleri güvenli bir yer ararken, iki çocukla karşılaşırlar...

Fantastik edebiyatın ustası **Ursula K. Le Guin**'in küçükler için yazdığı dizi, masalların büyüsünü günümüze taşıyor. Okumaya yeni başlayan miniklerin seveceği, bu birbirinden sevimli öykülerde, giderek daha çok makineleşen, tehlikelerle dolan büyük kentten kaçan, sıradışı kedi yavruları başrolde.

günışığı kitaplığı

ISBN 978-975-6227-90-9